

การประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ
ในโลกสมัยใหม่ สำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
กรุงเทพมหานคร

The Application Digital Technology to Enhance Entrepreneurship
in the Modern World for Undergraduate Senior Students
at Kasetsart University Bangkok

ARTICLE INFO

Article history:

Received 18 March 2023

Revised 19 April 2023

Accepted 8 May 2023

Available Online 28 August 2023

ชญชนก เอี่ยมสะอาด^{1,*}, เมธิณี วงศ์วานิช รัมภากาภรณ์² และ พนิด เข้มทอง²
Thunchanok Aiemsard^{1,*}, Methinee Wongwanich Rumpagaporn²
and Panit Khemthong²

ABSTRACT

The objective of this research was to explore the application digital technology to enhance entrepreneurship in the modern world for undergraduate senior students at Kasetsart University Bangkok. A total of 338 samples were from quota sampling of undergraduate senior students from four faculties in the field of Social Sciences at Kasetsart University Bangkok. The research tool was a rating scale questionnaire which content validity checked by three experts, the IOC values were between 0.67–1.00. The reliability was checked by Cronbach's alpha coefficient value which was 0.96. The data analysis statistics were frequency, percentage, mean and standard deviation.

The research findings revealed the students' opinions about instructor teaching practices for fostering entrepreneurship based on the VICTOR framework in overall at a high level ($\bar{X}=4.19$, S.D.=0.27). The item with the highest mean score was risk taking ($\bar{X}=4.32$, S.D.=0.39), whereas the lowest was value creation ($\bar{X}=4.05$, S.D.=0.40). The application of digital technology to enhance entrepreneurship in overall was at a high level ($\bar{X}=4.17$, S.D.=0.28). The item with the highest mean score was practice ($\bar{X}=4.21$, S.D.=0.40), whereas the lowest was attitude ($\bar{X}=4.13$, S.D.=0.36). It was found that students interested in applying digital technology to keep themselves up to date as well as facilitate their learning and working. The application of digital technology is an important skill of entrepreneurship in the modern world.

KEYWORDS: APPLICATION / DIGITAL / ENTREPRENEURSHIP / UNDERGRADUATE STUDENTS

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย
Master of Education, Division of Entrepreneurship Education, Faculty of Education, Kasetsart University, Thailand.

² รองศาสตราจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย
Associate Professor, Faculty of Education, Kasetsart University, Thailand.

*Corresponding author; e-Mail address: thunchanok.ai@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่ สำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการเลือกแบบกำหนดโควตา คือนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 จากปริญญาทางสังคมศาสตร์ จำนวน 4 คณะ ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 338 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ค่า IOC รายข้อระหว่าง 0.67–1.00 ตรวจสอบความเชื่อมั่นด้วยการวิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.96 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนในการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการตามแนวคิด VICTOR ในภาพรวมอยู่ระดับมาก ($\bar{X}=4.19$, S.D.=0.27) ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการกล้าตัดสินใจ ($\bar{X}=4.32$, S.D.=0.39) ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการสร้างคุณค่า ($\bar{X}=4.05$, S.D.=0.40) การประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ ในภาพรวมอยู่ระดับมาก ($\bar{X}=4.17$, S.D.=0.28) ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการยอมรับปฏิบัติ ($\bar{X}=4.21$, S.D.=0.40) ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านทัศนคติ ($\bar{X}=4.13$, S.D.=0.36) พบว่านิสิตมีความสนใจในเรื่องการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการพัฒนาตนเองให้ทันสมัย อยู่เสมอ เพื่อความสะดวกในการเรียนรู้ การประกอบอาชีพ และเป็นทักษะที่จำเป็นของความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่

คำสำคัญ: การประยุกต์ / เทคโนโลยีดิจิทัล / ความเป็นผู้ประกอบการ / นิสิตระดับปริญญาตรี

บทนำ

ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พ.ศ. 2561–2580 เป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศ และเป้าหมายหรือเข็มทิศในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ และร่วมกันดำเนินการไปสู่เป้าหมายตามที่กำหนดในกฎหมายยุทธศาสตร์ชาติ อย่างไรก็ตามภายในประเทศไทยเกิดการชะลอตัวของการลงทุนและสถานการณ์เศรษฐกิจโลกที่ยังไม่ฟื้นตัวได้อย่างเต็มที่ เป็นส่วนมาจากสถานการณ์ ไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ส่งผลต่อเศรษฐกิจไทยที่ยังไม่สามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ทำให้บริษัทหรือองค์กรหลายแห่งหยุดชะงักเนื่องจากการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลแบบก้าวกระโดด จำเป็นต้องมีการปรับตัวเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ประกอบกับปัญหาเรื่องตลาดแรงงานของกลุ่มคนว่างงานที่สามารถส่งผลกระทบต่อทักษะในการพัฒนาสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในอนาคต นอกจากนี้ จำนวนกลุ่มคนว่างงานส่วนใหญ่เป็นกลุ่มนักศึกษาจบใหม่ ที่ยังไม่มีการประกอบอาชีพ และมีผู้สำเร็จการศึกษาบางส่วนที่มีศักยภาพมีแนวโน้มในการเคลื่อนย้ายไปศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นหรือไปทำงานต่อในต่างประเทศ โดยวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาโอกาสที่ดีให้แก่ตนเอง (สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ, 2561)

ภายใต้กรอบระยะเวลาของแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้มีแผนแม่บทเฉพาะกิจภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติฯ ซึ่งเป็นผลมาจากสถานการณ์ ไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ปี พ.ศ. 2564–2565 ได้จัดทำขึ้นในช่วงเวลาของการพัฒนาประเทศในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของโลกอีกมาก โดยการจัดทำแผนแม่บท เฉพาะกิจภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติครั้งนี้ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้นำเสนอแนวคิดการล้มแล้วลุกไว ที่ประกอบไปด้วยการพร้อมรับ (Cope) การฝึกปรับตัว (Adapt) และการยอมรับเปลี่ยนแปลงเพื่อการพัฒนาให้เติบโตอย่างยั่งยืน (Transform) ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มาเป็นหลักคิดแนวคิดในการพัฒนา เพื่อให้ประเทศไทยมีความเสริมสร้างความเข้มแข็ง ให้มีศักยภาพในการยอมรับ และลดความเสี่ยง สามารถสร้างผลประโยชน์จากโอกาสที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม และเจริญเติบโตต่อไปได้ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ)

การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศตามแนวทางของแผนแม่บทเฉพาะกิจภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติเป็นการทบทวน และปรับเปลี่ยนแนวทาง วิธีการ และเครื่องมือ ในการบรรลุเป้าหมายตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พ.ศ. 2561–2580 โดยมีการกำหนดประเด็น และแนวทางการพัฒนาที่ต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษอย่างยิ่งในช่วงระยะ 2 ปี ต่อจากนี้ และ ดำเนินการคู่ขนานไปกับแผนแม่บททั้ง 23 ประเด็น เพื่อให้สามารถเยียวยาช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบ ทั้งพื้นที่กิจกรรม ทางเศรษฐกิจ การศึกษา และสังคม ตลอดจนนำเงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมาเป็นจุดเปลี่ยนในการขับเคลื่อน ประเทศไปสู่จุดหมายใหม่ที่ดีกว่าในอนาคต (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2564)

ความสำคัญของเทคโนโลยีดิจิทัลจึงมีผลในสังคมอย่างมากเพราะต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของ ดิจิทัล ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงวิธีการเรียนในปัจจุบัน ว่าเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพล ต่อการเรียนการสอนได้สร้างรอยต่อจาก ห้องเรียนสู่การเรียนรู้ในบริบทจริงผ่านเครือข่ายออนไลน์ และเป็นตัวผลักดันที่สำคัญในการเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ ในมุมมองการศึกษา และมุมมองความเป็นผู้ประกอบการ เทคโนโลยีดิจิทัลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนของผู้เรียนโดยตรง สามารถเป็นเครื่องมือในการขยายโอกาสทางการศึกษา หรือความเป็นผู้ประกอบการของผู้เรียน ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตสำหรับทุกเพศทุกวัย ทุกอาชีพ แม้ว่าเทคโนโลยีดิจิทัล จะเปลี่ยนรูปแบบวิธีการในการเรียน รู้ทำให้ทำงานที่ยุ่งยากนั้นสะดวกมากขึ้น และปรับกระบวนการเรียนรู้เป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียน ดังนั้นด้านลักษณะของ ผู้เรียนที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นผลจากเทคโนโลยีดิจิทัลรวมถึงส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนในยุคสมัยปัจจุบัน และใน อนาคต (ธานินทร์ อินทรวิเศษ และคณะ, 2562)

ในช่วงระยะเวลาที่มีการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) นิสิต นักศึกษาได้รับผลกระทบจาก การปิดสถานศึกษา ทำให้สถานศึกษาต้องปรับตัวกับการเรียนการสอนใหม่จากรูปแบบการสอนเดิมที่เป็นอยู่ เป็นการ เรียนที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาช่วยในการจัดการเรียนผ่านระบบออนไลน์ ไม่ว่าจะเป็น การศึกษาออนไลน์ระบบเปิด MOOC (Massive Open Online Course) โปรแกรม Microsoft Teams, Zoom Meeting หรือ Google Meet ด้วยปัจจุบัน เทคโนโลยีดิจิทัลทำให้สามารถเรียนรู้เนื้อหาได้ทุกที่ ทุกเวลา เพื่อไปสู่เป้าหมายเดียวกันในการเรียนรู้วิถีใหม่ (New Normal) แต่ในการเรียนออนไลน์ก็ยังมีข้อจำกัดเรื่องความพร้อมส่วนบุคคลมากมาย ทั้งด้านโปรแกรมต่าง ๆ อุปกรณ์ที่ใช้ ในการสื่อสาร รวมถึงสัญญาณอินเทอร์เน็ต โดยเป้าหมายของการศึกษา คือการพัฒนาผู้เรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การมีปฏิสัมพันธ์กัน ถึงแม้ว่าการเรียนออนไลน์จะมีข้อจำกัด และอุปสรรค ทำให้สถานศึกษาต้องปรับตัวกับการเรียน การสอนใหม่ เพื่อไม่ให้การเรียนหยุดชะงักเพราะจะส่งผลต่อคุณภาพของนิสิต แต่ไม่สามารถดำเนินกิจกรรมการเรียน การสอนได้อย่างเต็มที่เพราะถูกจำกัดจำนวนในการเข้ารับการสอน มีผลต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ ทางด้านสังคม ทำให้ ผู้เรียนหรือนิสิตไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ ที่ต้องปฏิบัติร่วมกันในชั้นเรียนได้ เนื่องจากต้องเว้นระยะห่าง ทางสังคม (Social Distancing) ในการติดต่อสื่อสารทุกรูปแบบ (เจริญ ภูวิจิตร, 2564)

ในแต่ละปีผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และมีความต้องการงาน มากขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะที่ความต้องการบุคลากรขององค์กร ทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนมีน้อยลง จึงทำให้บัณฑิตที่จบ การศึกษาไปต้องอาศัยความพยายามเร่งพัฒนาทักษะของตนเองเป็นอย่างมากในการหางานทำ และบางส่วนก็ตกอยู่ ในสภาพของผู้ว่างงาน จากข้อมูลการสำรวจสถานการณ์มีงานทำของประชาชนในปี 2564 โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า มีผู้ว่างงานจำนวนกว่า 7.5 แสนคน เป็นจำนวนที่สูงกว่าปีก่อนในช่วงเวลาเดียวกันถึงเกือบเท่าตัว โดยโครงสร้าง ตลาดแรงงานไทยมีลักษณะที่นายจ้างมักปรับตัวด้วยการปรับเปลี่ยนชั่วโมงการทำงาน มากกว่าการเพิ่มเวลาการทำงาน ส่วนหนึ่งอาจมาจากการหาแรงงานที่มีทักษะความรู้ในรอบด้าน และประสบการณ์ที่เหมาะสมกับงานได้ยาก ส่งผล ให้ตัวเลขการจ้างงานเปลี่ยนแปลงซ้ำกว่าสภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไป (สุวิมล มธุรส, 2564)

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นทำให้นิสิตต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว เพื่อให้ สามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติ และจำเป็นต้องฝึกทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลที่หลากหลาย ซึ่งจะเห็นได้ว่านิสิต ที่กำลังจบการศึกษามีความกังวลเรื่องรายได้ รวมถึงการไม่มีงานทำ และไม่สามารถนำความรู้ที่เรียนมาใช้เพื่อ ให้เกิดผลผลิตได้เต็มที่ หากได้รับการเสริมสร้างจากหลักสูตรการสอนให้มีความเป็นผู้ประกอบการตั้งแต่ในช่วงที่เรียน มหาวิทยาลัย ก็สามารถเป็นอีกทางเลือกที่ให้นิสิตที่กำลังจบการศึกษาสามารถหารายได้เป็นของตนเอง เพื่อมี

ประสบการณ์ทำงานหรือสร้างความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการใหม่ในกิจการของตนเองหลังจบการศึกษา รวมทั้ง การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนในการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ ตามแนวคิด VICTOR ทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการสร้างคุณค่า 2) ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง 3) ด้านการมีจิตสำนึก 4) ด้านการคิด 5) ด้านการแสวงหาโอกาส และ 6) ด้านการกล้าตัดสินใจ (MIT-Africa Internet Technology Initiative, 2005; Pistrui, Blessing, and Mekemson, 2008 อ้างใน ภัทรวรรณ จีรพัฒน์ธนธร, 2563) โดยแนวคิด VICTOR นี้เป็น คุณลักษณะของผู้มีความเป็นผู้ประกอบการที่ต้องเสริมสร้างทักษะที่กล่าวมาในการพัฒนาตนเองและพัฒนาอาชีพ ของตนเองได้ในอนาคตของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อให้ทราบถึงระดับการ ประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการของนิสิตทั้ง 3 ด้าน (KAP) ได้แก่ 1) ด้านความรู้ 2) ด้านทัศนคติ และ 3) ด้านการยอมรับปฏิบัติ (Lounila, 2009)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำวิจัยเรื่องการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็น ผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่ สำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นนิสิตที่กำลังจะสำเร็จการศึกษา ที่มีความสามารถในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ให้ทันสมัยทันต่อการ เปลี่ยนแปลง รวมถึงเป็นการส่งเสริมให้นิสิตเสริมสร้างความสามารถเป็นผู้ประกอบการที่สอดคล้องกับนโยบายภาครัฐ ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีคุณภาพในอนาคต

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่ สำหรับนิสิต ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร

วิธีการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คณะ คือ 1) คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 174 คน 2) คณะบริหารธุรกิจ จำนวน 534 คน 3) คณะเศรษฐศาสตร์ จำนวน 841 คน และ 4) คณะสังคมศาสตร์ จำนวน 650 คน รวมทั้งหมดจำนวน 2,199 คน (สำนักงานบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยเกษตร, 2565)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิต ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ในมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร และเป็นหลักสูตรปริญญาทางสังคมศาสตร์ ได้แก่ 4 คณะ คือ 1) คณะศึกษาศาสตร์ 2) คณะบริหารธุรกิจ 3) คณะเศรษฐศาสตร์ และ 4) คณะสังคมศาสตร์ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ใช้การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยการเลือกตัวอย่างแบบกำหนดโควตา (Quota Sampling) โดยสามารถคำนวณกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรของทาโร ยามานะ (Taro Yamane, 1967) ที่ค่าความคาดเคลื่อนที่ร้อยละ 5 ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจะเท่ากับ 338 คน

ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรต้น และตัวแปรตาม ดังนี้

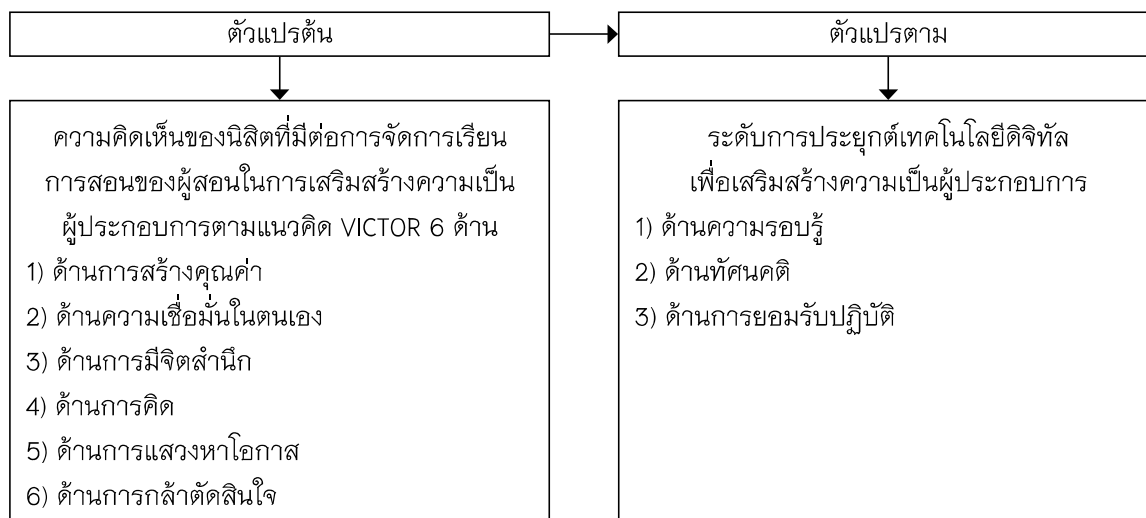
ตัวแปรต้น คือ 1) ด้านการสร้างคุณค่า 2) ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง 3) ด้านการมีจิตสำนึก 4) ด้านการ คิด 5) ด้านการแสวงหาโอกาส และ 6) ด้านการกล้าตัดสินใจ

ตัวแปรตาม คือ 1) ด้านความรู้ 2) ด้านทัศนคติ และ 3) ด้านการยอมรับปฏิบัติ

กรอบแนวคิด

กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ได้จากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงได้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับ ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนในการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการตามแนวคิด VICTOR 6 ด้าน (MIT-Africa Internet Technology Initiative, 2005; Pistrui, Blessing and Mekemson, 2008 อ้างใน ภัทรวรรณ จีรพัฒน์ธนธร, 2563) และระดับการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ

ประกอบด้วยตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถามออนไลน์ จำนวน 338 ชุด แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนในการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการตามแนวคิด VICTOR และตอนที่ 3 ข้อมูลการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ

แบบสอบถามนี้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสมของเนื้อหาโดยอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยตรวจสอบความเหมาะสมภาษาที่ใช้ในการเรียบเรียง และค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัย (Item-Objective Congruence: IOC) ทั้งฉบับคือ อยู่ระหว่าง 0.67–1.00 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.50 ขึ้นไป (สุรพงษ์ คงสัตย์ และธีชาติ ธรรมวงศ์, 2551) แสดงว่าแบบสอบถามในครั้งนี้ตรงวัตถุประสงค์ของการวิจัย

นำแบบสอบถามที่ผ่านการหาค่าความตรงเชิงเนื้อหาแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 30 ราย เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability Analysis) (Best and Kahn, 2006) ของแบบสอบถาม ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของ Cronbach's Alpha ที่เกณฑ์ค่าความเชื่อมั่น 0.70 ขึ้นไป ถึงจะมีความน่าเชื่อถือสูง สามารถใช้เก็บข้อมูลวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างได้ (พรณี ลีกิจวัฒน์, 2559) ซึ่งแบบสอบถามค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.96 แสดงว่าแบบสอบถามฉบับนี้มีความเชื่อมั่นสูง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยยึดหลักจริยธรรมการทำวิจัยในคนทั่วไป ประกอบไปด้วย 3 หลักการ ได้แก่ 1) หลักความเคารพในบุคคล คือเคารพความเป็นมนุษย์ ไม่บังคับหรือข่มขู่ให้กรอกแบบสอบถาม และเคารพในการเก็บรักษาความลับของข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม 2) หลักคุณประโยชน์ ไม่ก่ออันตราย คือการประเมินความเสี่ยงไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกาย จิตใจ สถานะทางสังคมและทางกฎหมาย 3) หลักความยุติธรรม คือการไม่เอนเอียง โดยผู้วิจัยจะดำเนินการให้เป็นตามหลักจริยธรรมการวิจัยในคนทั่วไปอย่างถูกต้อง

1. ผู้วิจัยจัดทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ถึงคณบดีทั้ง 4 คณะ ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ได้แก่ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ และคณะศึกษาศาสตร์ เพื่อติดต่อและขอความร่วมมือในการส่งแบบสอบถามรูปแบบออนไลน์ โดยคำนึงถึงการเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ให้เกียรติและเคารพความเป็นส่วนตัว และขอความยินยอมตามหลักความเคารพในบุคคล

2. ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการศึกษานี้ โดยมาจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาจากนิสิต ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2564 ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต บางเขน กรุงเทพมหานคร จำนวน 338 ตัวอย่าง ในระหว่างวันที่ 30 กันยายน – 25 ธันวาคม 2565 โดยใช้แบบสอบถาม รูปแบบออนไลน์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจนครบตามจำนวนที่กำหนด ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถาม กลับคืนมาจำนวน 338 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามทั้งหมด จากนั้นทำการตรวจสอบความถูกต้อง และความครบถ้วนสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับแล้วนำไปประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่าง มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสถิติสำเร็จรูป ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ คณะวิชา รายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน ประสบการณ์ที่เคยทำงาน และรายได้เฉลี่ยจากการหารายได้ของนิสิต จำนวน 5 ข้อ ดังนั้น สถิติที่เหมาะสม คือ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนในการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการตามแนวคิด VICTOR จำนวน 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการสร้างคุณค่า ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ด้านการมีจิตสำนึก ด้านการคิด ด้านการแสวงหาโอกาส และด้านการกล้าตัดสินใจ จำนวน 30 ข้อ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เริ่มจาก 5 = มากที่สุด, 4 = มาก, 3 = ปานกลาง, 2 = น้อย, 1 = น้อยที่สุด นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยมีเกณฑ์การแปลผลดังนี้ 4.50–5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด 3.50–4.49 หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับมาก 2.50–3.49 หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับปานกลาง 1.50–2.49 หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับน้อย 1.00–1.49 หมายถึง มีความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด (Best and Kahn, 2006)

ตอนที่ 3 ระดับการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทัศนคติ และด้านการยอมรับปฏิบัติ จำนวน 15 ข้อ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เริ่มจาก 5 = มากที่สุด, 4 = มาก, 3 = ปานกลาง, 2 = น้อย, 1 = น้อยที่สุด นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยมีเกณฑ์การแปลผลดังนี้ 4.50–5.00 หมายถึง มีระดับการประยุกต์ในระดับมากที่สุด 3.50–4.49 หมายถึง มีระดับการประยุกต์ในระดับมาก 2.50–3.49 หมายถึง มีระดับการประยุกต์ปานกลาง 1.50–2.49 หมายถึง มีระดับการประยุกต์น้อย 1.00–1.49 หมายถึง มีระดับการประยุกต์น้อยที่สุด (Best and Kahn, 2006)

ผลการวิจัย

จากการศึกษาการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่ สำหรับ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลผลการศึกษามีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ที่	เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.	ชาย	103	30.47
2.	หญิง	235	69.53

(ต่อ)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ที่	คณะที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.	คณะศึกษาศาสตร์	27	7.99
2.	คณะสังคมศาสตร์	100	29.59
3.	คณะเศรษฐศาสตร์	129	38.17
4.	คณะบริหารธุรกิจ	82	24.25
ที่	รายได้เฉลี่ยของครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.	น้อยกว่า 30,000 บาท	5	1.48
2.	30,001 – 50,000 บาท	53	15.68
3.	50,001 – 70,000 บาท	86	25.44
4.	มากกว่า 70,000 บาทขึ้นไป	194	57.40
ที่	ประสบการณ์ที่เคยทำงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.	ไม่เคยมีประสบการณ์	155	36.75
2.	ธุรกิจส่วนตัว	35	8.29
3.	ขายของออนไลน์	38	9.00
4.	ขับรถส่งคน หรือส่งอาหารแบบเดลิเวอรี่	13	3.08
5.	ติวเตอร์สอนพิเศษ	10	2.37
6.	งานพาร์ทไทม์ / Freelance	42	9.95
7.	Youtuber / Vlogger / Streamer	23	5.45
8.	รับรีวิวลินค้า / ถ่ายแบบเสื้อผ้า	32	7.58
9.	เทรดเหรียญ / NFT	32	7.58
10	ทำอาหาร / ทำขนม	42	9.95
ที่	รายได้เฉลี่ยจากการหารายได้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.	ไม่มีรายได้	155	46.15
2.	น้อยกว่า 10,000 บาท	32	9.47
3.	10,001 – 20,000 บาท	70	20.71
4.	20,001 – 30,000 บาท	30	8.88
5.	มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป	51	14.79

พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 69.53 และเพศชาย จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 30.47

คณะที่ศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในคณะเศรษฐศาสตร์ จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 38.17 รองลงมาอยู่ในคณะสังคมศาสตร์ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 29.59 อยู่ในคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 24.25 และอยู่ในคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 27 คน คิดเป็น ร้อยละ 7.99

รายได้เฉลี่ยของครอบครัว พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัวมากกว่า 70,000 บาท ขึ้นไป จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 57.40 รองลงมาไม่มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัว 50,001-70,000 บาท จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 25.44 มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัว 30,001-50,000 บาท จำนวน 53 คน คิดเป็น ร้อยละ 15.68 และมีรายได้เฉลี่ยของครอบครัวน้อยกว่า 30,000 บาท จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.48

ประสบการณ์ที่เคยทำงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์ จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 36.75 รองลงมาทำงานพาร์ทไทม์ / Freelance จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 9.95 ทำอาหาร / ทำขนม จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 9.95 ขายของออนไลน์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.00 ทำธุรกิจส่วนตัว จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.29 รับรีวิวลินค้า/ถ่ายแบบเสื้อผ้า จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 7.58 เทรดเหรียญ / NFT จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 7.58 Youtuber / Vlogger / Streamer จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.45 ขับรถส่งคน หรือส่งอาหารแบบเดลิเวอรี่ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.08 ติวเตอร์สอนพิเศษ จำนวน 10 คน คิดเป็น ร้อยละ 2.37

รายได้เฉลี่ยจากการหารายได้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีรายได้ จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 46.15 รองลงมามีรายได้ 10,001–20,000 บาท จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 20.71 มีรายได้มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 14.79 มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท จำนวน 32 คน คิดเป็น ร้อยละ 9.47 และมีรายได้ 20,001–30,000 บาท จำนวน 30 คน คิดเป็น ร้อยละ 8.88

ตารางที่ 2 ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนในการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการตามแนวคิด VICTOR

การเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ	$\bar{X}$	S.D.	ความคิดเห็น
1. ด้านการสร้างคุณค่า	4.05	0.40	มาก
2. ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง	4.17	0.43	มาก
3. ด้านการมีจิตสำนึก	4.13	0.48	มาก
4. ด้านการคิด	4.20	0.38	มาก
5. ด้านการแสวงหาโอกาส	4.25	0.39	มากที่สุด
6. ด้านการกล้าตัดสินใจ	4.32	0.39	มากที่สุด
รวม	4.19	0.27	มาก

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนในการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการตามแนวคิด VICTOR ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.19$, S.D.=0.27) เมื่อแยกพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการแสวงหาโอกาส มีระดับความคิดเห็นมากที่สุด ($\bar{X}=4.32$, S.D.=0.39) ด้านการกล้าตัดสินใจมีระดับความคิดเห็นมากที่สุด ($\bar{X}=4.32$, S.D.=0.39) ด้านการคิด มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{X}=4.20$, S.D.=0.38) ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{X}=4.17$, S.D.=0.43) ด้านการมีจิตสำนึก มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{X}=4.13$, S.D.=0.48) และด้านการสร้างคุณค่า มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{X}=4.05$, S.D.=0.40) ตามตาราง 2

ตารางที่ 3 ข้อมูลการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่

การประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการประยุกต์
1. ด้านความรู้	4.17	0.38	มาก
2. ด้านทัศนคติ	4.13	0.36	มาก
3. ด้านการยอมรับปฏิบัติ	4.21	0.40	มากที่สุด
รวม	4.17	0.28	มาก

ตอนที่ 3 ข้อมูลการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่ พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.17$, S.D.=0.28) เมื่อแยกพิจารณารายด้านพบว่าด้านการยอมรับปฏิบัติมีระดับ

การประยุกต์ใช้มากที่สุด ($\bar{X}=4.21$, S.D.=0.40) รองลงมาด้านความรอบรู้มีระดับการประยุกต์ใช้มากที่สุด ($\bar{X}=4.17$, S.D.=0.38) และรองลงมาด้านทัศนคติมีระดับการประยุกต์ใช้มากที่สุด ($\bar{X}=4.13$, S.D.=0.36) แสดงให้เห็นว่านิสิตมีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลจากประสบการณ์ของตนเองและการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่ ตามตาราง 3

จากผลวิจัยการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่ของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 พบว่า มีเกินครึ่งหนึ่งของนิสิตกลุ่มตัวอย่างที่มีการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัล ในการเรียนและการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้เสริมแก่ตนเองระหว่างเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศรีธนะส์ แวกโกเนอร์ (2562) ที่แสดงผลการศึกษาว่านิสิตมีความต้องการแสวงหาประสบการณ์ในการทำงานก่อนที่จะเริ่มทำงานจริงหลังจบการศึกษาระดับปริญญาตรี จากผลการศึกษาประสบการณ์ทำงานหารายได้ระหว่างเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 4 พบว่า นิสิตมีความต้องการมีประสบการณ์หารายได้แก่ตนเอง เพื่อเสริมสร้างทักษะการทำงาน และความเป็นผู้ประกอบการของตนเองด้วยการหาความรู้เพิ่มเติม การกล้าลงมือปฏิบัติงานจริง อีกทั้งต้องการมีรายได้เพิ่มขึ้น ต้องการเก็บออม และวางแผนการเงินของตนเองเพื่อไปลงทุนต่อยอดในอนาคต

อภิปรายผล

การศึกษาการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่ สำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร สามารถอภิปรายผลการศึกษา โดยจะอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนในการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการตามแนวคิด VICTOR 6 ด้าน ประกอบด้วย 1.1) ด้านการสร้างคุณค่า เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในการสร้างคุณค่าในระดับมาก นิสิตคิดว่าผู้สอนสามารถหาแนวทางในการถ่ายทอดความเป็นผู้ประกอบการได้อย่างชัดเจน สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปปรับใช้ในอนาคต และนิสิตคิดว่าผู้สอนสามารถเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการและทำให้มองเห็นจุดเด่น และคุณค่าในความสามารถตนเองสำหรับการเป็นผู้ประกอบการต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ฉัฐสรณ์ กาญจนศิลานนท์ (2559) ที่ศึกษาเรื่องการสร้างคุณค่าเกิดจากความรู้ที่มีบวกกับความคิดสร้างสรรค์ เพื่อเป็นกลยุทธ์ในการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน ในตอนนี้จะเห็นได้ว่าบุคคลหลาย ๆ คนได้มีการสร้างคุณค่าให้กับสิ่งของที่ตนเองมีอยู่เพื่อให้เกิดเป็นการทำให้สิ่งของนั้นมีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น 1.2) ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในด้านความเชื่อมั่นในตนเองในระดับมาก นิสิตคิดว่าสามารถประสบความสำเร็จหลากหลายด้าน เนื่องจากการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ และนิสิตคิดว่าผู้สอนมีการเสริมสร้างทักษะความเชื่อมั่นแก่ตนเอง โดยให้นิสิตฝึกการกล้าแสดงออก ด้วยการนำเสนอผลงานหรือเปิดโอกาสให้กล้าแสดงความคิดเห็นหน้าชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ภิญญาพัชญ์ ภูวงศ์ และศิริพงษ์ เพียศิริ (2559) ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเกิดจากประสบการณ์ที่เคยเรียนรู้มาตั้งแต่ช่วงวัยเด็ก และด้วยแต่ละบุคคลมีประสบการณ์แตกต่างกัน ทำให้การแสดงออกในด้านความเชื่อมั่นในตนเองออกมาไม่เหมือนกัน แต่เชื่อว่าทุกคนสามารถเสริมสร้างความเชื่อมั่นของตนเองได้ด้วยการฝึกฝนในเรื่องความกล้าแสดงออก โดยความเชื่อมั่นในตนเองจะนำไปสู่การแสวงหาโอกาส และวิธีการทำงานให้สำเร็จตามความต้องการของตนเอง 1.3) ด้านการมีจิตสำนึก พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในการมีจิตสำนึกในระดับมาก นิสิตคิดว่าผู้สอนมีการนำเสนอเนื้อหาการเรียนที่ช่วยเสริมสร้างให้เข้าใจถึงความเป็นผู้ประกอบการที่มีจิตสำนึกที่ดี และผู้สอนให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้มีจิตสำนึกที่ดีโดยการไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ภัทรวรรณ จีรพัฒน์ธนธร (2563) ผลการศึกษาพบว่า จิตสำนึกในความเป็นผู้ประกอบการ คือความรู้สึกรู้สึกของตนเองที่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เป็นภาวะที่บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมได้ เป็นภาวะเดียวกันที่เรียกว่าสติ ผู้ที่มีความเป็นผู้ประกอบการจะเชื่อมั่นในการมีจิตสำนึกว่าเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาตนเอง โดยบุคคลสามารถรู้จักจิตสำนึกของตนเอง รู้จักอารมณ์และพฤติกรรมของตนเอง เพื่อให้ตนเองได้เข้าใจถึงสิ่งที่ถูกหรือผิดภายใต้โลกสมัยใหม่

1.4) ด้านการคิด กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในด้านการคิดในระดับมาก นิสิตคิดว่าผู้สอนมีกิจกรรมในการกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือคิดธุรกิจที่น่าสนใจเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ และผู้สอนเป็นแบบอย่างที่ดีในการเสริมสร้างให้นิสิตมีทัศนคติด้านการคิดที่เป็นบวก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วิภาดา พินลา (2561) ผลการศึกษาพบว่า การคิดมาจากฝึกวิเคราะห์เป็นกระบวนการทำงานของสมอง โดยอาศัยจากประสบการณ์มาสัมพันธ์กับสิ่งเร้าและสภาพแวดล้อมแสดงออกมาเป็นการกระทำของตนเอง โดยการคิดเกิดจากการสังเกต เป็นทักษะทางธรรมชาติของมนุษย์ เพื่อที่จะสามารถนำมาปรับใช้กับการดำเนินในชีวิตประจำวันอย่างการศึกษา การทำงาน การคิดแก้ไขปัญหา

1.5) ด้านการแสวงหาโอกาส เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในการแสวงหาโอกาสในระดับมากที่สุด นิสิตคิดว่าผู้สอนมีความสำคัญในการดึงศักยภาพหรือเสริมสร้างแนวคิดการสร้างคุณค่าให้เกิดเป็นความภาคภูมิใจในตนเอง และนิสิตคิดว่าผู้สอนสามารถเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการและทำให้ท่านมองเห็นจุดเด่นและคุณค่าในความสามารถตนเองสำหรับการเป็นผู้ประกอบการต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ปัญญาพร วิดีพงค์ (2559) ผลการศึกษาพบว่าผลการศึกษาพบว่า การเสริมสร้างทักษะในการแสวงหาโอกาสที่มาจากความรู้รอบตัวของตนเองและจากการเรียนผ่านทางผู้สอน ด้วยการจับกระแสหรือแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงได้ค่อนข้างไวกว่าผู้อื่น ซึ่งการแสวงหาโอกาสเป็นเรื่องที่สำคัญต่อผู้ประกอบการ ที่ต้องรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และ

1.6) ด้านการกล้าตัดสินใจ พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในการกล้าตัดสินใจในระดับมากที่สุด โดยการเรียนรู้สามารถช่วยเสริมสร้างให้นิสิตเป็นคนกล้าตัดสินใจ และยอมรับผลลัพธ์จากการตัดสินใจของตนเองได้อย่างดี และผู้สอนส่งเสริมให้ท่านมีความกล้าในการเสี่ยงงานที่ท้าทายหรือรองรับแรงกดดัน เพื่อสร้างประสบการณ์ หรือพัฒนาทักษะของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ รุชาพร เรณางกูร และบดินทร์ รัตมิต (2562) ผลการศึกษาพบว่า การกล้าตัดสินใจในบทบาทของผู้ที่มีความเป็นผู้ประกอบการ คือต้องมีความพยายามคิดวิเคราะห์หาวิธี ในการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ก็ตาม ได้ประโยชน์สูงสุดจากโอกาสต่าง ๆ การกล้าตัดสินใจจำเป็นต้องมีแนวคิด กลยุทธ์ เพื่อแก้ไขปัญหา พัฒนาสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้น ดังนั้นความเด็ดขาดจึงเป็นหัวใจสำคัญที่สนับสนุนการตัดสินใจ เพราะถ้าตัดสินใจผิดก็ต้องพร้อมรับมือและแก้ไข ไม่มัวลังเล ไม่เสียใจที่ตัดสินใจพลาดไป

2. ระดับการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ พบว่า 2.1) ด้านความรู้ (Knowledge) นิสิตมีความรู้การประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลอยู่ในระดับมาก โดยนิสิตมีความเข้าใจในการเลือกใช้เทคโนโลยีดิจิทัลที่สามารถประยุกต์ในการเรียนรู้หรือการประกอบอาชีพได้ และนิสิตมีความเข้าใจในจุดแข็งของเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อนำมาประยุกต์กับการศึกษาหรือการประกอบอาชีพได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ธวัช เหลืองวสุธา (2557) ผลการศึกษาพบว่าความรู้เป็นเพียงพฤติกรรมขั้นต้น ที่บุคคลสามารถจดจำหรือเลียนแบบได้ อาจจะโดยการฝึกด้วยการมองเห็น หรือการได้ยิน ทำซ้ำ ๆ บ่อยครั้งจนสามารถจดจำได้ ความรู้ขั้นนี้ได้แก่ ความรู้ที่เกี่ยวกับ การจำกัดความ ความหมาย โครงสร้าง หรือ ทฤษฎีต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งวิธีการเหล่านี้ก่อให้เกิดเป็นความรู้ ก่อให้เกิดเป็นประสบการณ์และทักษะเพิ่มมากขึ้นต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดเป็นความรู้ที่มีคุณภาพ

2.2) ด้านทัศนคติ (Attitude) พบว่า นิสิตมีทัศนคติในการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลอยู่ระดับมาก โดยนิสิตมีความคิดว่าการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นการสร้างโอกาสในการทำธุรกิจ เช่น การค้นหาสินค้าที่อยู่ในกระแสหรือเป็นที่นิยม การค้นหา / ขยายช่องทางตลาดใหม่ ๆ เป็นต้น และนิสิตมีความคิดว่าการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือช่วยเพิ่มความสะดวกในการประกอบธุรกิจในปัจจุบันถึงอนาคตได้ และนิสิตมีความคิดที่จะนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาเป็นเครื่องมือในการสร้างนวัตกรรมหรือพัฒนาแนวทางการดำเนินธุรกิจในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุภาวรรณ ปานจ้อย (2560) ผลการศึกษาพบว่าทัศนคติ คือระดับความรู้ต่อบางสิ่งซึ่งสามารถนำไปสู่พฤติกรรมที่แสดงออกตอบสนองต่อสิ่งเร้า อาจเกิดได้ทั้งเชิงบวกหรือเชิงลบ โดยทัศนคติของแต่ละบุคคลเกิดจากเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมา จึงไม่สามารถจับต้องทัศนคติของแต่ละบุคคลได้ แต่ทัศนคติของแต่ละบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้จากความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นส่งผลต่อการปรับเปลี่ยนทัศนคติของตนเองได้

2.3) ด้านการยอมรับปฏิบัติ (Practice) พบว่านิสิตมีการยอมรับปฏิบัติในการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลอยู่ระดับมากที่สุด โดยนิสิตมีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการอำนวยความสะดวกของตนเอง เช่น ใช้ในการทำธุรกรรม หรือการขนส่ง เป็นต้น และนิสิตมีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลสำหรับเป็นช่องทางแลกเปลี่ยน

องค์ความรู้ทางการศึกษาหรือทางธุรกิจเพื่อพัฒนาตนเอง จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในด้านการยอมรับปฏิบัติมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ธัญลักษณ์ สุนานุสรณ์ (2560) ผลการศึกษาพบว่า ด้านการยอมรับปฏิบัติ หมายถึงพฤติกรรมที่แสดงออกต่อการตอบสนองจากสิ่งเร้า เป็นการกระทำที่ผู้กระทำรู้สึกตัว หรือไม่รู้สึกตัว ซึ่งการยอมรับปฏิบัติเป็นเหมือนการตัดสินใจ ของบุคคลนั้น ๆ ที่สามารถแสดงอาการออกมาจากสิ่งที่เรา เคยมีความรู้และทัศนคติมาก่อน ส่งผลต่อการยอมรับ และปฏิบัติตามความรู้ของตนเองเกิดเป็นการกระทำ สอดคล้อง กับการศึกษาของ กนกอร เนตรชู และนริศรา พิงโพธิ์สภ (2562) ผลการศึกษาพบว่าบุคคลที่มีการยอมรับปฏิบัติในสิ่งที่ ตนเองเชื่อมั่น ต้องเป็นบุคคลที่มีความมุ่งหมาย เพื่อตอบสนองความต้องการบางอย่างของตนเองที่นอกจากความสามารถ ต้องเป็นบุคคลที่กล้าเปิดโอกาสให้ตนเองได้ทำกิจกรรมทางสังคมใหม่ ๆ และพฤติกรรมที่กระตุ้นให้เกิดการยอมรับปฏิบัติ คือต้องมีความรอบรู้และทัศนคติที่ตนเองสามารถยอมรับได้

สรุปได้ว่า นิสิตมีความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนในการเสริมสร้างความเป็น ผู้ประกอบการตามแนวคิด VICTOR 6 ด้าน อยู่ในระดับมาก ซึ่งสามารถส่งผลต่อการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลด้าน ความรอบรู้ ด้านทัศนคติ และด้านการยอมรับปฏิบัติ (KAP) ในปัจจุบันอยู่ในระดับมาก ดังนั้นการประยุกต์เทคโนโลยี ดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่ สำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร สามารถสรุปได้ว่าการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลมีความสำคัญ และจำเป็นอย่างมากใน การเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการของนิสิตอย่างต่อเนื่องถึงอนาคต โดยนิสิตส่วนมากมีความคิดเห็นว่าทุกคนต้อง มีการฝึกทักษะในการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลที่มีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลาต่อเนื่อง ต้องปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง ในปัจจุบัน และอนาคต

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. จากผลการศึกษาการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการในโลกสมัยใหม่ พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก นิสิตมีความสนใจในเรื่องการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการพัฒนาตนเองให้ทันสมัย อยู่เสมอ เพื่อความสะดวกในการเรียนรู้ และการประกอบอาชีพ ดังนั้นเพื่อให้นิสิตมีการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลในระดับ มากที่สุด ควรเสริมสร้างการเรียนรู้ตลอดชีวิต เช่น การส่งเสริมความสนใจของนิสิตโดยการปรับปรุงทักษะ (Re-skills) การเสริมสร้างทักษะ (Up-skills) และการสร้างทักษะใหม่ (New Skills) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีระดับการประยุกต์เทคโนโลยี ดิจิทัลในระดับที่สูงมากขึ้น

2. จากผลการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนในการเสริมสร้างความเป็น ผู้ประกอบการตามแนวคิด VICTOR พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ดังนั้นผู้สอนควรพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยตาม ความเหมาะสมต่อความต้องการของผู้เรียน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ จากประสบการณ์จริงที่ได้ลงมือปฏิบัติเกี่ยวกับการ เสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการด้วยการสอดแทรกเนื้อหาความรู้เป็นรายวิชาเสริมให้กลุ่มตัวอย่างได้ลงมือปฏิบัติจริง เพื่อการเตรียมความพร้อมก่อนประกอบอาชีพจริง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเพียงคณะทางสังคมศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ในมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คณะ ได้แก่ คณะศึกษาศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์ เท่านั้น ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาทุกคณะ ทุกชั้นปี ในมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร เพื่อให้เห็นมุมมองความเป็นผู้ประกอบการที่กว้างมากยิ่งขึ้น

2. การวิจัยในครั้งนี้ทำการศึกษาเป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เท่านั้น จึงเห็นว่าการ วิจัยครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก หรือการสนทนากลุ่มเพื่อทำความเข้าใจ กลุ่มเป้าหมายได้มากยิ่งขึ้น หรือการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) คือวิจัยเชิงปริมาณก่อนแล้วศึกษาเชิงคุณภาพ หรือศึกษาเชิงคุณภาพก่อนแล้วศึกษาเชิงปริมาณ หรือศึกษาเชิงปริมาณกับเชิงคุณภาพพร้อม ๆ กัน

เอกสารอ้างอิง

- กนกอร เนตรชู และนริสรา พึ่งโพธิ์สภ. (2562). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสริมสร้างตนเอง
สู่คุณภาพของผู้สูงอายุ ในชมรมผู้สูงอายุ กรุงเทพมหานคร. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์*, 11(2), 34-36.
- เจริญ ภูวิจิตร. (2564). การจัดการเรียนรู้ทางออนไลน์อย่างมีประสิทธิภาพในยุคดิจิทัล. *วารสารรัชต์ภาคย์*, 15(40),
19-26.
- ณัฐชนน กาญจนศิลาพันธ์. (2559). การสร้างคุณค่าของลูกค้า ความพึงพอใจของลูกค้า ธุรกิจโรงแรม. *Veridian
E-Journal, Silpakorn University*, 9(2), 18-25.
- ฐาพร เรณางกูร และบัณฑิต รัศมีเทศ. (2562). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้บริการธุรกิจ Home Health Care.
วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ(สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 7(1), 13-19.
- ธวัช เหลืองวสุธา. (2557). ความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยของพนักงาน กรณีศึกษา บริษัทคอปโก้
เมทอลเวอร์คส์ จำกัด จังหวัดระยอง [การค้นคว้าอิสระมหาบัณฑิต]. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ปัญญาพร ฐิติพงศ์. (2558). แรงจูงใจที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรในบริษัทก่อสร้าง :
กรณีศึกษา บริษัท อินเตอร์ เอ็กซ์เพิร์ท คอนสตรัคชั่น จำกัด. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*,
9(3), 15-21.
- กัญญาพัชญ์ ภูวดี. (2559). การศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาและความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย
ด้วยการจัดประสบการณ์ โดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ร่วมกับการละเล่นพื้นบ้านไทย.
วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 11(1), 31-36.
- ภัทรวรรณ จีรพัฒน์ธนธร. (2563). การศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ. ภาควิชาอาชีวศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศรัณภัสร์ แวกโกเนอ. (2562). การเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ. *คลังสถาบันมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ (SWU IR)*, 12(1), 14-26.
- ศศิจันทร์ ปัญจทวี. (2562). ความตั้งใจเชิงพฤติกรรมในการใช้เทคโนโลยีของกลุ่มเจนเอเรชั่นเบบี้บูมเมอร์และ
เจนเอเรชั่นเอ็กซ์. *วารสารวิชาการ สถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ*, 6(2), 9-21.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2564). *กรอบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ฉบับที่ 13*. กระทรวงวิทย์และนวัตกรรมการอุดมศึกษา.
- สุภาวรรณ ปานจ้อย. (2560). การศึกษาทัศนคติที่มีต่อฟรีเซนเดอร์ซึ่งมีพฤติกรรมก่อเหตุของกลุ่มวัยรุ่น
ในกรุงเทพมหานคร. *มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์: ม.ป.ท. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ*, 8-12.
- Anis, O. (2020). How can entrepreneurship and educational capital lead to environmental sustainability.
Structural Change and Economic Dynamics, 54, 11-23.
- Dana, L.-P., Salamzadeh, A., Hadizadeh, M., Heydari, G., & Shamsoddin, S. (2022). Urban entrepreneurship
and sustainable businesses in smart cities: Exploring the role of digital technologies. *Sustainable
Technology and Entrepreneurship*, 1(2), 53-65.
- Demuyakor, J. (2021). COVID-19 Pandemic and Higher Education: Leveraging on Digital Technologies and
Mobile Applications for Online Learning in Ghana. *Education*.
- Launiala, A. (2009). How Much Can a KAP Survey Tell Us about People Knowledge, Attitude, and Practice?
Some Observations from Medical Anthropology Research on Malaria in Pregnancy in Malawi.
Anthropology Maternal Journal, 11, 13-27.
- Pinto, M., & Leite, C. (2020). Digital technologies in support of students learning in Higher Education: literature
review. *Digital Education Review*, 37, 14-20.